

Werkwijze Oorlogje

Provily's werkwijze wordt gekenmerkt door een intuïtief vinden. In het repetitieproces stelt hij meestal voor iedere scène een basisstructuur voor. De acteurs krijgen dan de vrijheid die ze nodig hebben om zo'n voorstel uit te werken. Ze improviseren onder leiding van de regisseur, waarna deze opnieuw structuur aanbrengt in het resultaat. Het werk wordt voortgezet, de gevonden koers wordt verder gevolgd of er wordt van richting veranderd. Zo worden de spelregels gevonden waarbinnen de acteurs zich moeten bewegen. Deze zoektocht blijft zo lang mogelijk doorgaan en houdt eigenlijk nooit op - ook in de voorstellingen blijven de acteurs uiterst geconcentreerd op het 'nu' en op het uitwerken van details.

Maar het werken op basis van improvisaties is niet de enige methode die Provily gebruikt. Soms vraagt de inhoud om een andere vorm en het kan daarom ook voorkomen dat hij alles strikt geometrisch choreografeert. Mise en scene is voor hem een noodzaak - ook als die noodzaak intuïtief of onuitlegbaar is. De vorm is nooit willekeurig.

Oorlogje is een onderzoek naar hoe je als theatermaker verbonden bent met de wereld om je heen. Met verschillende theatrale vormen zoekt de encenering naar een 'gesprek' met de tekst *Heilige Oorlog* van Rainald Goetz. Die tekst is een nauwgezette analyse van het bloedbad dat de geschiedenis eigenlijk is, en diende daarom als basis. Maar Provily wil ook in contact treden met het nu, met onze samenleving. Vandaar dat hij voor alles een plaats creëert: een actrice doet in een improvisatie iets dat hij een plek wil geven in de voorstelling; een oude spoorwissel staat ergens langs de weg, wordt meegenomen en krijgt een nieuwe functie; een acteur wil graag op de 'klassieke' manier een bejaarde man spelen en krijgt daartoe de gelegenheid. De diversiteit van onze werkelijkheid krijgt op die manier een theatrale echo. Alle elementen in de voorstelling vertellen een eigen verhaal. De compositie die Provily ervan maakt geeft een stem aan de theatrale gebeurtenis.

Door te streven naar perfectie in dynamiek wordt geprobeerd mensen, objecten en verhalen bij elkaar te brengen. Misschien hadden ze vroeger nooit iets met elkaar te maken, of misschien juist altijd al. Hoe dan ook, ze zijn nu gedwongen elkaar te omarmen. Herkenbare beelden van televisie, ontspoorde personages die hun toevlucht zoeken in een restaurant, de woorden uit de tekst van Goetz - hoe spreken al deze verschijnselen met elkaar?

Provily wil in *Oorlogje* werken met theatermensen uit alle disciplines en alle windstreken. Hij wil zo min mogelijk uitsluiten of verwerpen. Met mime maar ook teksttoneel, met het realistische maar ook het absurde, met het herkenbare maar ook het vreemde, met het nieuwe en het conventionele, met het autochtone en het allochtone wil hij de idee verwezenlijken, dat in het theater alles mogelijk is.

Alexander Schreuder